

POLJANČEK

Šolsko glasilo OŠ Poljane Ljubljana

Številka 3, 2019/2020

Junij 2020

Uvodnik

Letošnjemu šolskemu letu so dnevi šteti. Učbeniki so vrnjeni, sončni žarki nas vabijo na zelenice in igrišča, marsikdo pa že hrepeni po svežini rek, jezer ali morja. Preden pa se tudi Poljanček odpravi na zaslužene počitnice, nam preostane še izpolnitev obljube, da vse prispevke, ki so se nabrali v teh mesecih, izdamo v tretji in s tem zadnji številki letošnjega šolskega leta.

Upajmo, da nas je izkušnja socialne distance naučila pomena socialne bližine, in da bomo skupaj prevetrili vrednote solidarnosti, sočutja, spoštovanja in medsebojne pomoči. S to mislijo se poslavljamo do jeseni in želimo vsem vam prijeten oddih.

Mentorja šolskega glasila, Katja Kardelj in Matej Žalig

Urednice in uredniki: Georgij Dudić, Marina Dudić, Dora Hočevvar, Zoja Keršič, Lillia Kopylova, Enej Mirić, Nataša Djurčić, Lola Čater, Ines Koščak, Razinger Franja, Leona Nikki Avbelj, Fiona Hawlina, Sofija Rus, Manu Kozem Kantare, Levart Lina

1. POUSTVARJALNO PISANJE

V času učenja na daljavo so učenci šestih in devetih razredov pri pouku slovenščine pod mentorstvom ge. Andreje Dvornik ustvarili kopico zgodb, pripovedi in pesmi. V šestem razredu so pisali pripovedi o doživetju ali razmišljanju po obravnavi opisa bolezni in pravlјice po obravnavi Pavčkove pesmi Junak. V devetem razredu pa so poustvarjalno pisali po obravnavi Levstikove razpoloženjske pesmi Dve otvi. Zahvaljujemo se tako učencem kot ge. Dvornik, da lahko uporabimo in objavimo njihove zgodbe v Poljančku.

ZDRAVJE JE ČLOVEKOVO NAJVEČJE BOGASTVO

Pripoved o doživetju ali razmišljanje

IMPETIGO, ZOPRNA POVRŠINSKA OKUŽBA

V življenju se nisem soočil z veliko boleznimi. Prebolel sem norice in rdečke.

Najbolj imam v spominu površinsko okužbo kože, ki se mi je trikrat ponovila v istem letnem času, na žalost med poletnimi počitnicami, na morju.

Ta bolezen se prenaša z dotikom ali pa v okuženi vodi, če se kopaš v bazenu. Bolezen ni nevarna, ne pušča posledic, je pa zelo neprijetna. Impetigo je podoben noricam, vendar jo lahko dobimo večkrat. Zdravilo za to bolezen je antibiotično mazilo Garamycin.

Najprej se pojavijo manjši rdeči madeži oziroma rdeče pike, ki se hitro spremenijo v vodne mehurčke, ki pokajo, iz njih se cedi tekočina. Mehurčki se množijo in množijo in kmalu opaziš, da se z istim problemom ukvarjajo vsi tvoji prijatelji, s katerimi si se igral na obali.

V primeru, da se vas loti ta bolezen, vam priporočam, da se izogibate stikom z ljudmi. Zanimivo pa je, da te bolezni nisem opazil pri odraslih. Na žalost mi je kar trikrat zaporedoma vzela tri tedne počitniškega veselja. Ne smeš se kopati, ne smeš biti na soncu in ne smeš se družiti s sovrstniki. Lahko se ukvarjaš le s srbečimi mehurčki, jih pridno mažeš in upaš, da bo vsega hitro konec. K sreči resnih zapletov ni bilo.

Srčno si želim, da se mi te počitnice kaj podobnega ne zgodi. Želim si, da bi nam vsem skupaj virusi in bakterije za nekaj časa dali mir, saj si bi to, po tej korona virusni pomladi, tudi zaslužili.

An Arko, 6. a

DRUGAČNI SO MED NAMI

Ime mi je Andrej in hodim v 6. razred. Sem čisto povprečen najstnik, s čisto navadnimi težavami, ki jih ima vsak fant v mojih letih. Zakaj najstnik, ker sem zakorakal že v 12. leto. S težavami se bom še spoznal in se z njimi da shajati: šola, punce, mozolji.

Ampak kaj, če imaš poleg teh problemov, še druge, večje težave? Potem ti kar oteži življenje. In kaj sledi? Nezaupljivost staršev, slabe ocene, nenaklonjenost prijateljev. Zelo sem vesel, da takih težav nimam. V šoli imam še kar dobre ocene, da naredim vsak razred in s prijatelji se tudi dobro razumem. Res upam, da bo tako ostalo še nekaj časa. Pri puncah sem tudi še kar v redu zapisan; vsaj moji rjavi lasje, majhna postava in sem bolj okrogel. Kakorkoli, vsak dan hodim v šolo, igram nogomet s prijatelji in vsi dnevi so si skoraj podobni. Vendar sem najraje doma, rad kuham in uživam svobodo.

V moje življenje ni stopilo nič razburljivega, razen tega, da sem zbolel za osteoporozo in nizko rastjo. Že kot dojenček sem prestal veliko bolezni. Z nekaterimi prijatelji se družim in poznam že od vrtca. Oče in mama sta me vzgajala, da sem pošten, iskren, delaven in poslušen ter da spoštujem vsakega človeka, ki je podoben meni, čeprav smo si ljudje različni. Rad se pohecam, nagajam, tudi rad poklepetam. Moja bolezen me spremlja že odkar sem se rodil in me bo vedno.

Nikoli ne bom pozabil, ko sem bil v 3. razredu osnovne šole operiran na levem ušesu, ker sem izgubljal ravnotežje in sta mi starša pomagala. Bilo je hudo in težko, skoraj pol leta sem se trudil, da mi ne bo več potrebno nositi pripomočka za oko. Imel sem paralizirane ustnice in obraz, celotno levo stran. Še danes sem malo naglušen in si pomagam s kretnjami za gluhe in pa tudi berem iz ustnic. Sedim v prvi klopi, da lahko sledim pouku v šoli. Včasih sem se bal, da se mi bodo drugi smejali zaradi tega, vendar ob spodbudi staršev in pa tudi drugih v šoli, sem ta strah premagal. Seveda imam še kakšne strahove, tudi učenje mi je oteženo, ampak se trudim.

Nisem krščen v cerkvi, saj oče in mama pravita, da se bom po lastni volji odločil, kaj želim biti. Spoznavata pa me z različnimi verskimi običaji, učita me spoštovanja in lepega vedenja.

Imam kužka po imenu Lisko. Mami mi ga je podarila pred šestimi leti za rojstni dan. Kljub temu, da je bil oče proti, ga je sprejel in lahko rečem, da sta sedaj najboljša prijatelja, saj vsi trije skrbimo zanj in kot mami pravi, je naš "dojenček". Rad se pogovarjam z njim, veliko skrivnosti ve, tudi, če jih moja starša ne veda. Samo še govoriti bi moral. Nekega dne bo odšel od mene, vendar tako je življenje. Vedno večji fant sem, postal bom tudi mladenič, moški, vem, da sem, kar sem ...

.... to sem jaz Andrej Osenar Hevka, 6.

ZDRAV KOT DREN

Že od malega sem zdrav kot dren. Če le kdaj zbolim, me največkrat napade nahod.

Ko dobim vročino, ležem v posteljo, da se čim prej pozdravim: pijem čaj z medom in limonado brez sladkorja. Imam k sreči zelo dobro odpornost. To niso le dobri geni, temveč po zaslugi staršev tudi skrb za odpornost z zdravo prehrano in vsakodnevno telesno aktivnostjo – rad kolesarim in s starši hodim na daljše izlete. Imeti moram tudi vedno dovolj spanja. Skoraj vsak dan popijem C-vitamin, dobrodošli so tudi drugi potrebni vitamini v sadju in zelenjavi.

Nekateri moji družinski člani imajo slabšo odpornost in zato pazim, da domov ne prinašam bolezni, ki večkrat krožijo med sošolci. Za zdaj nimam izkušenj s hudimi boleznimi, zelo si želim, da bi tako tudi ostalo.

Lucijan Majaron, 6. a

GRIPA ME JE ZDELALA

Gripa je bolezen, za katero je umrlo že veliko ljudi. Jaz sem imel milo obliko pred nekaj tedni.

Začelo se je tako, da sem postajal vedno bolj šibak in bled ter se nisem počutil dobro. Neko noč sem bruhal in moral sem začeti jemati tablete. Pogledal sem veliko filmov in veliko sem počival. Neko popoldne mi je začel upadati tudi apetit in zelo se mi je vrtelo.

Ko sem se pozdravil, sem šel v šolo z zelo slabim občutkom, ker sem vedel, da me čakata dve ocenjevanji. Dobil sem zelo slabo oceno, a vseeno sem bil vesel, da sem bil zdrav.

Vsaka bolezen je zelo naporna, zato vsem želim veliko zdravja!!!!

Manu Kozem Kantare, 6. b

ŽIVETI Z DIOPTRIO

Dioptrija je dedna bolezen, ki me spremlja že od rojstva. Enako je bilo tudi pri mojem stricu. Zame bi bilo življenje brez korekcijskih očal ali kontaktnih leč kot življenje v megli ali še bolje življenje v temi, kjer ne vidiš tri centimetre pred seboj.

Dioptrijo so mi odkrili pri drugem letu starosti. Moja vzgojiteljica v vrtcu je mami rekla, da se ji zdi, da slabo vidim, saj sem risal z nosom. Pediatr je menil, da to ni mogoče, saj sem bil motorično dobro razvit in sem se znašel v vsakem prostoru. Tako naju je z mami odslovil. Čez nekaj mesecev se je zgodba ponovila; vzgojiteljica je zopet govorila z mami, ki je nato je odšla do pediatra. Tokrat sem le dobil napotnico za okulista. Čez nekaj mesecev sem odšel na prvi pregled k okulistu.

Okulist me je pregledal in se zgrozil. Pri tem je iz njegovih ust prišel stavek, ki je staršem, predvsem mami nagnal strah v kosti: »Takšne dioptrije pri otrocih še nisem videl. To ni mogoče!« Odločil se je, da mi predpiše očala z veliko nižjo dioptrijo, kot sem jo dejansko imel. Že od prvega dne sem brez težav nosil očala, ki pa so mi le malo pomagala. Motorično sem še bolj napredoval, manj sem se spotikal, risal pa sem še vedno z nosom. Ko je mami po enem mesecu govorila z vzgojiteljico, da bi se pogovorili o mojem vidu, je tudi vzgojiteljica sama ugotovila, da to še vedno ni to. Zato je mami odšla po novo napotnico in me naročila na očesno kliniko, kjer pa se vsakodnevno ukvarjajo z visoko dioptrijo pri otrocih in tudi s še hujšimi stvarmi.

Na očesni kliniki so me sprejele prijazne medicinske sestre in zdravnica. Pregled je trajal zelo dolgo, saj je bil zelo natančen. Bil sem zelo utrujen, a zdravnica je starše pomirila, da imam res zelo visoko dioptrijo, vendar da je oko drugače zdravo in ni nikakršnih sprememb na očesnem ozadju. Da je ovrgla še nekaj možnih diagnoz zaradi mojih modrih oči, svetlih las, ki sem jih takrat imel in svetle polti, sem v naslednjih mesecih prišel še na kar nekaj preiskav. Pregledali so, kako potujejo informacije od oči do možganov in nazaj, preverili če ne gre slučajno za albinizem ... Ampak vse je bilo negativno. Tako sem končno dobil korekcijska očala s pravo dioptrijo in svet je postal mavričen. Starši pravijo, da se tudi enkrat nismo prepirali, da ne bi hotel nositi očal.

Očala so postala moj prijatelj, s katerim sva bila neločljiva od jutra do večera. Takoj, ko sem vstal, sem se jih nataknil na nos in snel, ko sem se zvečer ulegel v posteljo.

V prvem razredu so me sošolci spoznali kot fantka z očali in dolgimi lasmi. Po zimskih počitnicah, na delovno soboto, pa so bili vsi šokirani. V šolo sem prišel kot kratkolas fant s kontaktnimi lečami. Še danes ne vem, ali je bilo izrečeno v pozitivni šali ali zares, ko je ena od učiteljic, ko je stopila v razred, rekla: »Ali ste dobili novega sošolca?«

Nošenje kontaktnih leč je imelo svoje prednosti in slabosti. Prva stvar, ki sem se jo moral navaditi, je bila stroga higiena rok, ki so nas jo naučili na očesni kliniki in pri kateri mami vztraja še danes. Če me slučajno zaloti, da sem si površno ali prehitro

umil roke... Glej ga zlomka, cela pridiga. Ampak ... verjetno prav zaradi nje do danes še nisem imel infekcije oči in upam, da tako tudi ostane. Na začetku so me leče velikokrat motile, zato sem si mencial oko, kar pa ni bilo najboljšo, ker potem oko postane rdeče, peče ali pa ga leča poškoduje. Ker tudi nisem točno vedel, koliko mora biti oko odprto in ker oko še ni bilo navajeno na leče, sem jih večkrat izgubil. Pri moji dioptriji dve leči staneta približno toliko kot mladinsko kolo. Hkrati pa je bilo fino, ker sem bil bolj svoboden pri športu in telovadbi. Tudi videl sem s kontaktnimi lečami veliko bolje kot z očali z enako dioptrijo. S kontaktnimi lečami imam širše vidno polje, vidim več podrobnosti in stvari so jasnejše.

Sedaj dnevno nosim kontaktne leče. Za očala jih zamenjam le, ko imam zelo utrujene ali vnete oči in ko sem bolan. V teh primerih leč sploh ne smem nositi, ker mi lahko poškodujejo ali okužijo oko. Glede na to, da imam zelo visoko dioptrijo, pa kljub uporabi očal ali leč nimam 100 % vida, čeprav si marsikdo misli in tudi reče: «Saj imaš leče, kako ne vidiš tega?» Dioptrija me še vedno, kljub lečam ali očalom, še vedno ovira pri zelo drobnih ali natančnih stvareh, ko je zame 3,1 ali 3,2 mm enako sploh, če imam zelo utrujene oči. Ko gremo z družino na izlet, mi v daljavi kažejo kakšno zanimivost, a jaz vidim le kot barvno stvar, ki nima oblike. Problemi se pojavijo tudi, ko sta dve stvari zelo podobnih barv.

Kljub oviram, ki mi jih prinaša moja dioptrija, poskušam ostati pozitiven in gledati v prihodnost. Živim popolnoma normalno in počnem vse z drobnimi omejitvami. Do sedaj tudi nisem velikokrat naletel na ljudi, ki me bi zaradi očal zbadali. So se pa našli tudi takšni in še danes se jih spominjam. Seveda bi bil vesel, če ne bi imel dioptrije. In glede na to, kako hitro napreduje medicina, verjamem, da ko se bo moj telesni razvoj ustavil, da bo tudi na področju oftalmologije marsikaj novega, kar mi bo pomagalo zmanjšati ali celo odpraviti dioptrijo. Saj veste, Slovenci smo prvi na svetu presadili mrežnico in človek je po mnogih letih zopet videl.

Upam, da sem vam s svojo zgodbo vsaj malo približal življenje slabovidnih ljudi. Nihče si bolezni ne izbere sam, zato raje vedno dvakrat premislite, preden se posmehujete, opravljajte ali zbadate z žaljivkami - pa četudi le v hecu. Človeka na drugi strani to prizadene. Vsi smo ljudje. Eni bodo dobri športniki, drugi dobri zdravniki, tretji dobri peki. Nekateri pa »le« dobri ljudje, ki bodo vedno in povsod pripravljeni pomagati sočloveku. In nikoli ne veš, nekega dne se lahko zgodi tudi tebi.

Za konec pa bi se rad zahvalil mami, bratcu, očiju, babi, dediju, stricu in vsem prijateljem ter učiteljem, ker mi pomagajo in mi stojijo ob strani.

Mark Kalšek, 6. a

MOJ BOJ S PLJUČNICO

Pred štirimi leti, po novoletnih praznikih, sem se zbudila in začela kašljati, kihati in dobila sem vročino.

Kot običajno smo šli k zdravnici, misleč, da imam samo navaden prehlad. Zdravnica je to tudi mislila, zato me je poslala v domačo oskrbo in mi naročila, da pijem veliko tekočine in počivam.

Po nekaj dneh se stanje ni izboljšalo, ampak grozno poslabšalo, zato smo se morali vrniti na pregled. Poslali so me v laboratorij, kjer sem morala kri in vodo. Ko so izvidi prispeli iz laboratorija in mi je nato zdravnica še izmerila kisik v krvi, nas je poslala na infekcijsko kliniko, saj to ni bil navaden prehlad. Tam so me ponovno pregledali in sklenili, da mi bodo slikali pljuča, ker je v njih škrtalo in pokalo, česar jaz nisem prav dobro razumela. Ko sem prišla na vrsto za rentgen, mama in oče nista smela notri, zato sem bila malo zaskrbljena, ker še nikoli nisem bila na rentgenu.

Najprej so mi slekli majico in nek poseben laser usmerili na moj prsni koš ter naredili sliko moje notranjosti. Nič ni bolelo; tega sem se najbolj bala!

Vrnili smo se nazaj k zdravniku, ki nam je povedal da imam a-tipično pljučnico, zato sem morala ostati v bolnici, a lahko sem izbrala enega starša, da ostane z mano. Bila je težka odločitev, ker imam oba enako rada! Vendar je morala mama naslednji dan v službo, zato sem rajši izbrala očeta. Z njim sva čakala vsaj dve uri in jaz sem bila že precej izmučena, ampak na srečo je takrat sestra poklicala priimek Paradižnik. Oba sva padla v smeh, ter vprašala, če je tu še kakšna čebula. Zdravniška sestra se je

nasmejala in me za opravičilo peljala do moje sobe z ortopedskim vozičkom. V sobi so mi rekli, da bom dobila metuljčka v roko, ampak ta metuljček je bil bolj kot sršen, da me je bolela roka še en teden. Zraven sebe sem imela sosedo, ki je celo noč jokala zaradi kisika v nosu. Da bi lahko jaz zaspala, ji je zdravniška sestra obljubila, da ji bo dala nalepke konjev, ko ozdravi. Ponoči je oči lahko spal zraven mene na pomožni postelji. Zaslišal je čuden zvok in ko je odprl svoje oči, je bila pred njim zdravniška sestra, ki se mu je skoraj usedla na obraz, ko mi je menjala infuzijo.

V bolnici sem ostala nekaj dni. Ni bilo tako grozno. Mama je vsak dan prinašala sladkarije in igračke, da bi se počutila bolje. Očija pa sem imela samo zase. Po nekaj dnevih so se zdravniki odločili, da sem bolje in poslali so me v domačo oskrbo.

Doma sem bila še deset dni, nato pa sem se vrnila v šolo.

V bolnici ni tako grozno. Zdravniki so zelo prijazni in se trudijo za vse nas tako kot zdaj, ko nas napada koronavirus.

Maruša Neža Paradžik Belcijan, 6. a

KO TABOR NI ZABAVEN

Še vedno se spomnim kričanja in veselja sošolcev in sošolk, ko smo se v drugem razredu peljali na naš prvi tabor. Peljali smo se mimo dolgih polj in kmetij, zraven ceste so ležale bale sena. Vsi smo se veselili preživetja tedna v naravi, visoko nad gorami, daleč stran od staršev in tečnih bratov ter sester. Nato se je pot povzpela in spomnim se snega, ki je pokrival strehe hiš in avtomobile.

No, prispeli smo. Ko sem si ogledala prenočišče, mi je bilo všeč. A opazila sem, da je hišna številka nad vrati doma številka 13. Namestili so nas v sobe, jaz sem sobo delila z Meto in Brino. Mislim, da se je naša soba imenovala Lisičke. B razred je bil nameščen v zgornje nadstropje, A pa v spodnje. Povabili so nas v jedilnico in nam cel čas govorili, naj bomo tihi. A jaz nisem kaj dosti govorila in ja, predstavljam si, da vas bo to šokiralo, ampak nisem se počutila najbolje. Ugotovila sem, da je to mogoče od vožnje (pot je bila zelo ovinkasta).

Potem smo šli opazovati zvezde. Ker nas je zeblo, smo se hitro vrnili noter in začeli pisati dnevnik. Ko smo se vrnili v stavbo, nam je gospa Branka prebrala pravljico za lahko noč.

Tisti dan sem se zbudila zelo zgodaj in opazila prelep sončni vzhod. Takoj sem zbudila Meto in Brino in skupaj smo občudovale prelep pojav. Zjutraj smo se odpravili v gozd do nekega travnika, ki je bil prekrit s snegom. Gospod, ki nas je tam pričakal, je imel v roki najbolj ozke smučke, kar sem jih kadarkoli videla. In izkazalo se je, da ima za vsakega od nas en par. Tako nam je predstavil tekaško smučanje. Nato smo kakšne štiri ure tekli na smučeh. Ko smo se vrnili, nas je pričakalo kosilo in po kosilu plezanje. Do vrha stene sem preplezala kot ena od najhitrejših. Proti večeru smo se pogovarjali o sencah in stali zunaj ter jih opazovali. A nekaj ni bilo prav. Kar naprej sem pljuvala in imela sem čuden občutek v grlu in pljučih. Rekla sem si, da ne smem zboleti na prvem taboru. Vrnili smo se v dom na večerjo. Fantje so se drli in govorili, čeprav so jih učiteljice opozarjale, jaz pa sem pa sem imela težko glavo, oteženo dihanje zaradi dretja, pa sem se počutila še slabše.

Ko so moje prijateljice opozorile gospo Branko, da ne izgledam dobro, sem ji povedala, da me zelo moti kričanje fantov in da se slabo počutim. Rekla je, da to ni res in da se zaradi hrupa ne morem počutiti slabo. A vseeno nisem mogla jesti in ko smo se odpravljali iz jedilnice, sem izgubljala ravnotežje. Morala sem pljuvati, saj sem imela čudno tekočino v grlu. Gospa Branka mi še vedno ni verjela, dokler ni roke položila na moje čelo, ki je bilo vrelo. Takoj me je poslala v sobo in poklicala moje starše. A jaz nisem hotela domov, saj naj bi imeli pohod po gozdu z lučkami, česar sem se najbolj veselila. Vseeno so starši hitro prišli in v trenutku sem bila že v avtu na cesti proti Ljubljani.

Ko smo prispeli domov, sem takoj zaspala in se zbudila v čakalnici zdravstvenega doma. Zdravnica me je pregledala in ko je prišla s stetoskopom do mojih pljuč je rekla, da nekaj ni v redu. Dala sem kri in rezultati so pokazali pljučnico. Dobila sem antibiotike in preko šolske spletne strani sem spremljala sošolke in sošolce. To je bila najhujša bolezen, ki sem jo imela do sedaj. Zbolela pa sem še na vsaj treh drugih taborih in dvakrat šla domov.

Pika Gombač, 6. b

BOLEZEN ME NE BO USTAVILA

Ko sem bila stara 6 let, sem dobila hudo bolezen Kawasaki. Opazila sem jo po izpuščajih po telesu. Najprej sem povedala staršem, ki so me odpeljali na urgenco. Po uri čakanja sem končno prišla na vrsto. Zdravnik, ki me je pregledal ni vedel, katera bolezen je to, zato je rekel, da moram ostati v bolnici.

Nekaj dni so me pregledovali in ugotovili so, da gre najverjetneje za bolezen, imenovano Kawasaki. Morala sem dobiti infuzijo in priklopili so me na aparate. Redno sem hodila na ultrazvok, ki je bil v nižjem nadstropju bolnice. Vsak dan pa sem jemala tudi tablete.

Po enem tednu in pol so me spustili domov, vendar nisem mogla hoditi, saj sem imela vodo v kolenu. Tako smo ponovno prišli v bolnico in tam sem ostala še nekaj dni. V šolo pa nisem smela iti še dva meseca; tako sem vse naredila od doma.

Stvar, ki sem si jo iz bolnice najbolj zapomnila, je bila številka 14, katere znak je visel na vratih sobe, v kateri sem ležala. Še zdaj je 14 moja nesrečna številka.

Stina Bizovičar, 6.

NAPADLA ME JE VIROZA

Ko sem dobila to virozo, se sprva nisem počutila tako zelo slabo. Mislila sem, da me trebuh boli kar tako.

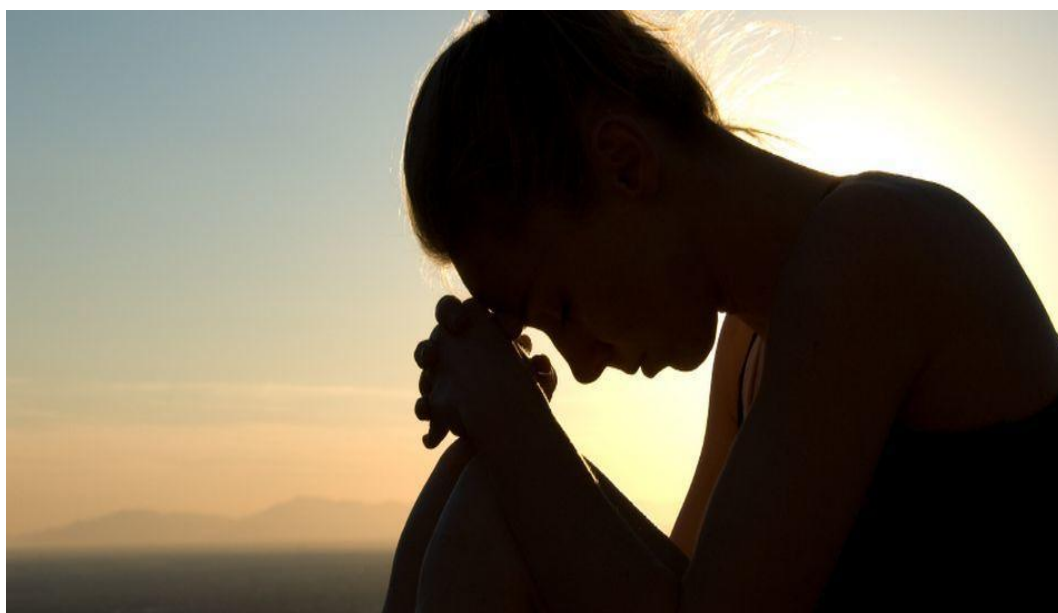
Zvečer, ko mi je oči pripravil večerjo, pa mi ni dišalo jesti. Malo sem pojedla, a očku nisem povedala, da me boli trebuh. Ko je prišla mami, sem ji to morala povedati, saj me je trebuh že zelo bolel. Ponoči sem se počutila slabo. Zato sem odšla k mamici in očku v spalnico, da bi se počutila malo bolje. A takoj, ko sem prišla, sem bruhala na očijevo stran postelje. Hitro smo slekli posteljnino in preoblekli posteljo. Celo noč sem se počutila zelo slabo in niti za trenutek nisem zatisnila očesa.

Naslednje jutro pa sem se že počutila bolje, a jedla še nisem veliko, saj nisem mogla. Piti pa sem morala po žličkah, kot piščanček, da ne bi zopet vsega izbruhala.

Tamara Urbanija, 6. a

ZAMIŠLJENO GLEDAM V DNEVE PRETEKLE

VEČERNA OTVA

V jezeru bliz' Triglava
voda se zlati.
Po bleščavi otva
plava, v tem
večeru brez skrbi.

Bluznik otvo ujame,
ubogi učenci gospe
Dvornik so zdaj
brez snovi.

Lev Dorđević Brecelj, 9. b

SPOMINI - VODIČ SKOZI TEŽKO OBDOBJE ŽIVLJENJA

Pesmi Jenka in Levstika sta razpoloženski pesmi, v katerih pesniku dogodek v naravi vzbudi spomine in žalostno razpoloženje. Levstika druženje dveh ptic spomni na izgubljeno ljubezen. Iz Jenkove pesmi ne izvemo, kateri dogodek je v njem vzbudil žalost. Vemo le, da je žalost velika, tako velika kot oblak, ki je prekril celo nebo. Spomini na srečne pretekle dni so del našega vsakdana. Lahko nas žalostijo tako kot oba pesnika, še bolj pogosto pa zapolnjujejo naše življenje v dolgočasnih in žalostnih dneh.

Prihod pandemije virusa Covid v Slovenijo in Evropo lahko primerjamo z velikim oblakom iz Gregorčičeve pesmi. Pandemija je popolnoma spremenila naša življenja, v katera sta se naselila strah in tesnoba. Naenkrat smo bili soočeni s sovražnikom, ki ga sploh ne poznamo in je za povrh še neviden. Zaprti v svojih stanovanjih in ločeni od prijateljev, staršev in starih staršev, se sprašujemo, kaj bo z nami in kdaj se bomo ponovno družili. V takih trenutkih so spomini na dneve, ko smo živeli svobodno, potovali, se družili in imeli

popolnoma drugačne skrbi, tolažba in upanje. Hkrati smo začeli ceniti stvari, ki smo jih imeli za samoumevne, kot so objem babice, treniranje nogometa in druženje s sošolci na dvorišču.

Na internetu sem bral, da so se zaradi umika ljudi in prometa v času pandemije, v mesta in vasi iz gozda začele vračati živali. Mesta, kamor smo se naselili ljudje, so v bistvu njihov prvotni življenjski prostor. Živali so prihajale posamezno, v parih ali večjih skupinah kot glasen opomin, da morda le nismo najmočnejša živa bitja. Opozarjajo nas, da so tudi ona družabna bitja, ki imajo rada svoje družine in se rada družijo. Pogled na srečne živali, ki jim virus ne more do živega, me je, kot Levstika, s cmokom v grlu spomnil na čas mojega brezskrbnega druženja s prijatelji v šoli in na nogometu.

Ko začnejo ljudje masovno umirati, njihova imena postanejo številke. O številkah, ne imenih, vsak dan poročajo iz Italije, Španije in Slovenije. Občasno se je številka spremenila v ime. Eno izmed teh imen je bil tudi prijatelj, zdravnik in sodelavec mojega dedka. Vem, da je dedi pri svojih letih že skoraj navajen, da odhajajo njegovi bratje in prijatelji. Njihove odhode sprejema zelo pogumno. Po njegovih besedah je takšen pač naravni potek življenja. A tokrat je slovo prijatelja sprejel drugače. Njegov obraz je postal zaskrbljen in mračen. Kot bi rekel Gregorčič, ga ni prekril oblak, temveč mu je v srcu obležala žalostna misel.

In Levstikovi pesmi so spomini na preteklost vzbudili žalost, a spomini so več kot žalost. Spomini so knjiga našega življenja, v kateri so žalostna in srečna poglavja. In srečna poglavja so tista, ki nas vodijo skozi težke čase.

Mark Popović, 9. a

ODVISNOST

Gledam ga, vendar ga ne vidim,
čutim ga, vendar ga ne slišim,
uro za uro, dan za dnem,
trpljenje trosi.

Jaz sem čebela in ti si prah,
odvisnost je nepremagljiva,
kemija med nama plahni,
večno v meni spomin!

Ema Draksler, 9.a

TRENUTEK

Kaj je sploh zlato?
Meni je lipovo drevo,
pod katerim sem ljubezen širil
in se naivno po njej slinil.

Zdaj, ko gledam ga z balkona,
ustnice se širijo, zobje se počasi vidijo.
Sprašujem se: Ali prava ljubezen na svetu sploh še obstaja,
ali je vse samo interes do denarja in materiala?

Ula Jamar, 9. a

SPOMINI

Nekega lepega poletnega dne,
v meni spomini se prebudé,
te na dan zdrvijo
in mi misli ne zapustijo.

Sedaj spet spomnim se vseh tistih lepih dni,
ko živila sva brez skrbi,
v toplem objemu,
zaspala večkrat si mi ti.

Vid Šifrar, 9. a

KO GLEDAM V DNEVE PRETEKLE

Na topel spomladanski dan sedim na balkonu in berem knjigo. Nenadoma zaslišim otroški smeh in kričanje z dvorišča. Stopim do balkonske ograje. Zagledam majhne otroke, ki se igrajo in prepirajo. Usdem se nazaj na stol. Misli me odnesejo v moje zgodnje otroštvo.

Ko sem bil majhen, je bilo življenje povsem drugačno. Ni bilo nobenih obveznosti, prostega časa sem imel na pretek, ves dan sem gledal risanke ali pa barval pobarvanke. Pogrešam igranje nogometa na travniku v naselju in igranje na otroškem igrišču. Najraje sem imel gugalnico. Ko smo bili majhni, smo se s prijatelji velikokrat tudi sprli, a se hitro pobotali. Spominjam se tudi, ko sem se učil voziti kolo in prevrnil smetnjak. Pri dveh letih sem prvič zlezal do vrha Ljubljanskega gradu. Po tem sem ves dan počival. Ko še nisem znal smučati, sem se šel s starši v Kranjsko Goro sankat. Žal pa je to trajalo samo eno sezono. Že naslednjo zimo so me postavili na smuči. Spomnim se, ko je mamo vedno skrbelo in še vedno jo, da ne bom padel. Potem sem kar naenkrat moral začeti hoditi v šolo. Že prvi teden osnovne šole sem očeta na vratih prosil, naj me izpiše, ker je preveč dolgočasno.

Na žalost je vse to prehitro minilo. Z vrstniki se bomo kmalu poslovili in spoznali nove prijatelje. Zavedam se, da bodo prihodnja leta še bolj naporna in da ne bo nikoli več kot je bilo.

Matej Hlebčar, 9. b

NOSTALGIJA

Gledam skozi okno
in se sprašujem,
kdaj se bomo spet družili,
ne da bi se okužili.

Pogrešam stare šolske dni
pogrešam vsak dan,
ko je bil razigran
s smehom in veseljem obdan.

Zar Marolt S., 9. a

SPOMINI

Na travniku stojim in se smejim,
gledam v nebo in zavrti se mi spomin,
spominjam se toplega poletja in hladnih zim,
ko v rosnem otroštvu, na rožnatem travniku s starši se vrtim.

Ob vseh teh spominih oko se mi zarosi,
prijeten vetrič, misli mi spet zbistri.
Lepi spomini in domotožje po družini
obrnejo se stran in me vrnejo v vsakdan.

Julija Urbanija, 9. a

VSako LETO JESEN

Kot vsako leto jesen je prišla
in listi drug za drugim padajo.
Tudi ptice že na jug letijo
ter meni domača dežela je umolknila.

Pogledam v nebo in si mislim -
le pred nekaj meseci vse živo in lepo je bilo.
Zdaj pa vse je umrlo in vse me zapustilo!
Tako si mislim in se smilim.

Zarja Smolič, 9. a

NORMALA

Dve srci sta združili se,
obljubili sta si čisto vse,
večno bi se morali ljubiti
in do smrti skupaj biti.

Kar naenkrat se je eno oddaljilo
in drugemu bolečino povzročilo,
eno naprej uživa svoje življenje,
drugo pa čuti le še trpljenje.

Maks Janc, 9. b

BELA MAČKA

Bela mačka na tacah čepi,
pri slapu čaka in ribe lovi.
Vsako kapljo, ki jo poškropi,
hitro v potoku utopi.

Jaz na skali na mahu sedim
in rad spominjam se mladih dni,
ko tudi sam sem z ribiško palico stal
in ob potoku ribe nestrpno čakal.

Sara Julija Strle, 9.a

BILO JE NEKOČ ...

Bliža se konec mojega osnovnošolskega obdobja in razmišljam o novem obdobju, ki je pred mano. Misli mi odtavajo, tja v preteklost. Nazaj, v moje zgodnje otroštvo.

Zazrem se skozi okno. Vidim majhne otroke, ki se brezskrbno igrajo na igrišču. To me spomni na dneve, ko sem bil še majhen. Pred očmi zagledam malega petletnega Gašperja, ki brezskrbno teka po travi, dela potičke v peskovniku in se igra s prijatelji. To so bili res lepi dnevi. Bilo je veliko veselja in sreče. Skoraj cele dneve sem se lahko igral in le redkokdaj mi je bilo dolgčas. Posebno lepo sem se imel v vrtcu, takoj bi se vrnil vanj. Spomnim se, kako nikoli nisem hotel iti domov, tako rad sem bil tam. Vedno sem prepričeval mami, da bi še malo ostal. Vsak večer sem se usedel pred televizijo in gledal risanke. Nedeljska jutra z Živ

žav-om pa so bila še posebno vznemirljiva. Edina stvar, ki me je takrat motila, je bil popoldanski počitek, saj se mi je zdelo, da je čisto nepotreben zame.

Prišel je čas, ko sem moral v šolo. Bilo je čisto prekmalu, še šest let nisem bil star. Spraševal sem se, ali bodo učiteljice prijazne, ali se bo težko naučiti brati in pisati. Prvi dan sem imel strašno tremo, a sem kmalu spoznal, da ni tako grozno. Na začetku se mi ni zdelo težko, snov je bila lahka in nezahtevna, domačih nalog je bilo malo, ocen nismo imeli. Pouk je trajal samo tri ali štiri ure, potem pa smo se lahko v popoldanskem varstvu igrali in veliko časa preživljali na šolskem igrišču.

Prišla sta četrti in peti razred, predmetov je bilo že več in tudi šolskega dela je bilo vedno več. Nisem se več dobro počutil v šoli. Ko pa sem prišel na predmetno stopnjo, je šolanje postalo zame vse težje. Šolskega dela je bilo v popoldanskem času vedno več in prostega časa vedno manj. Začele so se skrbi za ocene, ki bodo vplivale na vpis v srednjo šolo. Ni bilo več tiste otroške brezskrbnosti, ko ni bilo treba skoraj nič misliti na šolo.

To, da sem starejši, sicer ima določene prednosti, znam poskrbeti sam zase, imam več svobode, starši mi bolj zaupajo, vseeno pa velikokrat pomislim na dneve, ko sem bil še otrok. Življenje v zgodnjem otroštvu se mi je zdelo lepše. Če bi imel čarobno palčko ali pa bi lahko zavrtel čas nazaj, bi si zagotovo želel še enkrat iti skozi nepozabna otroška leta.

Gašper Troha, 9.a

STARI ČASI

Včasih, ko pospravljam omaro,
najdem kako staro šaro.
Mirno tam v kotu ždi
in se praši.

Takrat v sebi prebudim
spomine na otroška leta,
ki jih včasih izgubim.
In spet se vsega spomnim.

Lev Đorđević Breclj, 9. b

METULJ

Metulja veter je prinesel,
v mrežo pajkovo,
tam revež se je ujel,
izhoda nima več od tam.
To ni metulj ujet v mrežo,
to je spomin,
ta žalost je ujeta,
in bo ostala na dnu mojega srca.

Tadej Broz, 9. b

PTIČJA KLETKA

Ptič v kletki se dolgočasi,
tam žalostno se oglasi.
Brez svobode, brez prostora,
naveličan je svojega bednega dvora.

Jaz gledam ga iskreno,
in v njem vidim se med karanteno.
Brez zabave, brez družbe,
vendar bojim se okužbe.

Aljoša Uršič Petrovčič, 9.a

JEZERO

V jezeru tiha, mrzla voda obliva
ravnino, burja vihra čez dolino.
vsi že spijo, ker je noč pokrila dolino.

V jezeru je le lunin odsev
v njem pa plava tvoj odmev,
sveže spomine zvabi na dan
tako, da nasmeh privabi na obraz.

Tjaša Stenovec, 9. a

KAMNI

Hodim po kamnih,
drobnih kamnih,
ki šumijo čez moje noge.

A jaz mislim,
kot da hodim po plaži
in da ob meni buči
to silno morje.

Žiga Mujdrica, 9. b

PRETEKLOST NAJ NE OMEJUJE PRIHODNOSTI

Vsi imamo trenutke iz preteklosti, ki so nam bili toliko všeč, da bi jih ponovili, ker pa jih ne moremo, neprestano razmišljamo o njih.

Vedno se oziramo v preteklost, čeprav je ne moremo spremeniti. Zamislimo se in se spominjamo dni, ko smo bili veseli, kar nam povzroči žalost, saj je ta trenutek minil. Živimo v preteklosti, saj več časa porabimo za razmišljanje o njej, namesto da bi delali za srečnejšo prihodnost. Včasih smo jezni ali žalostni, ker se počutimo nemočni, da bi spremenili izhod dogodkov. Ne zavedamo se, da je včasih to najboljše pustiti v preteklosti.

Dobro je razmišljati o minulih trenutkih, dokler to ne omejuje tvoje prihodnosti.

Lina Benovič, 9. b

NEGOTOVA PRIHODNOST

Ko rožna se barva po nebu preliwa,
sonce v morje počasi se zliwa.
Listje na drevju se z vetrom premika,
šum krošnje spokojnost tišine ustavi.

Poslušam šumeče krošnje,
zamišljam si dogodke prihodnje.
Negotovost prihodnosti me prevzame,
ko sonce potone za valove slane.

Zala Steele, 9. a

DVA FANTA

Dva fanta se igrata,
pred šolo na igrišču,
oba pri nogometu gol dasta,
tečeta kot po plesišču.

Gledam, kako se igrata,
jaz pa zaradi korone ne morem ven,
rad bi šel skozi ta vrata,
ampak ne morem, ker sem zunaj plen.

Matija Matanić, 9. b

ČEBELE V DELU SVOBODNE

V prebujajoči pomladi čebele
na pisanih cvetovih brenčijo,
od cveta do cveta letijo,
in sanje o medu gojijo.

Moje sanje v pusti osami
so le koprnenje
po času, ko šolsko zvonjenje
prineslo je v prijateljstvu življenje.

Ivana Senčar, 9. b

GALEBI

Gledam galeba kako leti,
skozi oblake v vse smeri,
nič ga ne ustavi, ničesar se ne boji,
v širnem morju ribe lovi.

Ne hodim v šolo, doma sedim,
knjige berem in se učim,
čakam, da nova bolezen bo le spomin,
da tudi jaz kot galeb poletim.

Miloš Bogunović, 9. b

MOJE POLETJE

Zima se poslavlja,
mraz s seboj odganja.
Srca se ogrevajo,
toploto sonca hvaležno sprejemajo.

Čutim srečo prihajajočega poletja,
ko so dnevi koledarja v oddaljenih oblakih
in počitnice v prihodnjih korakih.
Oči se iskrijo, polne veselja blestijo.

Alisa Ahačič, 9. b

PRAVLJIČARJI 6. A IN B RAZREDA PREMAGUJEJO
KORONAVIRUS

JUNAK COVID IN ZELEŇČKI V MODERNEM MESTU

V Modernem mestu so vse družine imele pametno hišo in lebdeče avtomobile; visoka tehnologija je bila na vsakem koraku. Življenje je bilo brezskrbno. Nekoč je v Modernem mestu izbruhnila nova bolezen. Ni še imela imena, a bila je smrtno nevarna. Veliko ljudi je bilo okuženih, nekaj jih je tudi umrlo. Bolnice so bile že polne, a zdravila ali cepiva za to bolezen še ni bilo. Na pomoč so prihajali izkušeni zdravniki s celega sveta. Kljub velikemu številu izkušenih zdravnikov ti niso bili kos »kugi« v Modernem mestu.

Junak Covid prihaja iz sosednjega mesta, zna pa tudi leteti. Slišal je za težavo v Modernem mestu, zato je takoj prišel na pomoč. Po prihodu v Mesto je v svojem skrivnem štabu začel izdelovati opremo za lov na viruse in posebna očala za iskanje virusov. Skozi očala jih je lahko videl kot oblak na nebu ali kot packo na predmetu. Imel je težavo pri izdelovanju opreme za lov, zato je poklical njegove vesoljske prijatelje Zelenčke, ki so mu obljubili pomoč.

Čez sedem dni so prišli z ogromno vesoljsko ladjo. To ni bila le ladja, temveč tudi prezračevalnica zraka, ki je lebdela nad mestom. Po iztovarjanju pomožne opreme so se lotili novega izuma. To so bili sesalci, ki so jih nosili na hrbtu in z njim sesali viruse. Da pa ne bi nastala velika panika zaradi Zelenčkov, so jih Mestu predstavili po televiziji. Povedali so tudi veliko novega o svojem zelenem planetu, na katerem živijo, česar pa prej ljudje niso vedeli.

Po oddaji so odšli v skrivni štab, kjer so se Junak Covid in Zelenčki pripravili in oblekli za lov. Odločili so se, da bodo lov začeli v bolnici, kjer je bilo virusov največ. Tam je bilo tudi zelo onesnaženo, zato je velika prečiščevalna vesoljska ladja začela črpati onesnažen zrak in ga spreminjati v kisik. Malo viruskov so tudi obdržali, da so kasneje izdelali iskalnik virusov, ki je kot nekakšen radar.

Nekaj časa so že čistili mesto, nato pa so našli kraj, kjer se je skrival glavni virus, ki je bruhal male viruse. Poimenovali so ga pošast Koronar. Bil je tako velik, da je zasedel celo dvorano, v kateri se je skrival. S svojimi pljunki je ujel čisto vse Zelenčke. Covid se je pravočasno skrnil

za škatlami v kotu in skoval načrt za reševanje. Stekel je h Koronarju. V roki je imel laserček in ga oslepil. Presenečen Koronar je izpljunil Zelenčke.

Veseli, da jih je Covid rešil, so se skupaj skrili v zaodrje. Nato so stekli pred to ogromno pošast in vsi naenkrat prižgali sesalce. Takrat so skozi glavna vrata dvorane prišli meščani s sesalci in pomagali junakom. Skupaj so tako posesali pošast in polne sesalce natovorili na vesoljsko ladjo.

Virus je bil premagan. Prebivalci Modernega mesta, Zelenčki in junak Covid so več dni proslavljali in se skupaj veselili. Zelenčki so Zemljanom podarili prečiščevalno vesoljsko ladjo, da bi se naslednjič lažje ubranili novega virusa. Zelenčki bodo virus na svojem planetu uporabili za industrijske namene in sicer za izdelavo toaletnega papirja. V spomin na ta dogodek, so v Modernem mestu postavili kip Covidu in Zelenčkom in virus poimenovali Zeleni virus ali COVID 19.

Jaka Krajnc, 6. b

REVNI JUNAK IZ DEŽELE NESMRTNIH

Nekoč je v deželi Nesmrtnih živel reven kmet. Vsake tri leta je sejal pšenico in nato tri leta koruzo. Živel je v svoji koči, le nekaj kilometrov proč od vasi. Vsako jutro se je odpravil v vas na tržnico prodajat moko in kruh.

Ko se je nekega dne vrnil domov, je zagledal popotnika, ki je sedel na zadnjem delu njive. Ponudil mu je vodo in nekaj za pojest. Ko je kmet odšel, je popotnik na tem mestu zasadil seme in se odpravil naprej. Minila so leta in na mestu, kjer je popotnik zasadil seme, je pognala nova rastlina. Najprej je kmet ni opazil, a čez nekaj časa je zrastle še višje in tudi lepo zacvetela. Imela je lepe rdeče cvetove, plodovi pa so bili blede rumeni. Vsi iz vasi so jo občudovali, čeprav je nihče ni poznal, niti vedel, kakšen je njen namen. Ampak kmet se zanje

ni zmenil. Vsako jutro je vstal, jo zalil, nato pa, kot vsak dan, začel sejati. Nekega dne pa so v vasi glasno zazvonili zvonovi, kar je pomenilo, da se je zgodilo nekaj zelo pomembnega. Vsi vaščani so morali priti k zvoniku. Tudi kmet je prišel. Takrat je župan naznanil: »Dragi prebivalci, danes prinašam zelo slabo novico. To, kar bom zdaj povedal, se še ni zgodilo, odkar obstajamo. Moram naznaniti, da je danes umrl prvi človek v deželi Nesmrtnih!« Zaradi te novice, je med ljudmi nastal velik preplah. Vaščani so panično kot kokoši v kokošnjaku tekali sem ter tja. Sploh niso mogli razumeti, kako lahko v deželi nesmrtnih sploh kdo umre! To se do sedaj še ni zgodilo. Ko so se umirili, so se združili in medsebojno posvetovali. To smrtonosno bolezen so poimenovali KORONAVIRUS.

Čez nekaj časa je začelo zbolevali vse več ljudi, med njimi je bil tudi revni kmet. Ko je bil že zelo hudo bolan, je na svoj zadnji dan sedel k rastlini, ki jo je pred leti posadil popotnik. Tam je sedel ure in ure in jo samo opazoval. Kar naenkrat pa je postal neznansko lačen. Da bi potešil svojo lakoto, je okusil njene blede rumene plodove. Jedel je grižljaj za grižljajem, saj so bili zelo okusni. Ko je bil sit, je še malo posedel ob tej cvetoči rastlini z okusnimi blede rumenimi cvetovi, nato pa se odpravil v posteljo. Ko se je naslednji dan zbudil, je ugotovil, da je zdrav. Ni več kašljal, niti kihal, tudi vročine ni več imel. Ugotovil je, da je ta rastlina ZDRAVILNA.

Da bi čim prej oznanil veselo novico, je hitro, še kar v pižami, stekel v vas in zazvonil. Ko so vsi vaščani prišli, je veličastno sporočil, da je po naključju našel zdravilo. Vsi oboleli vaščani so šli z njim do rastline. Postavili so se v vrsto in vsak je zaužil po en grižljaj blede rumenega ploda. Vsi vaščani so ozdraveli.

Po tem dogodku so kmeta izvolili za novega župana. Revni kmet je postal junak te dežele. Brez njega bi verjetno tudi vsi do tedaj nesmrtni ljudje umrli. Vedno, ko se je pojavila kakšna nova smrtonosna bolezen, prebivalci doline Nesmrtnih, zaradi te rastline, niso bili nič več v nevarnosti. Revnega kmeta, oziroma novega župana, pa je vedno zanimalo, kdo je bil popotnik, ki je zasadil to rastlino. A tega ni izvedel nikdar.

Vid Valant, 6. b

MARK VS. COVID 19

V vesoljnem poku, ki je spremenil svet, sta nastala Covid 19 in Super cepivko. Bila sta najboljšiprijatelja, kot jin in jang, ki sta se borila proti zlu. Covid je svojemu prijatelju Super cepivku zavidal. Super cepivko je bil velik in močan, on pa tako majhen, počasen in nihče ga ni videl. Covid je sklenil, da bo postal zloben in zavladal svetu.

A najprej je moral uničiti Super cepivka. In to mu je tudi uspelo. Potem pa je začel uničevati svet. Najprej Kitajsko, nadaljeval je z ZDA. Kmalu je zavzel ves svet, razen Slovenije. V tej majhni državi je namreč živel deček Mark, ki se je odločil, da bo rešil svet. Poslovil se je od družine in prijateljev in se podal v boj. Boj je bil napet in težaven. Borila sta se na gričih, v jamah in celo v kitovem želodcu. Mark je bil na koncu z močmi. V glavi se mu je zavrtilo celotno življenje. Zbral je še zadnje atome moči in se za starše, sorodnike, prijatelje in vse ljudi sveta zapodil proti Covidu. Ta udarec je bil odločilen. Virus je bil premagan, Mark pa se je zgrudil na tla.

Čez nekaj dni se je v bolnišnici zbudil iz kome, ob njem pa so bili vsi, ki mu nekaj pomenijo. Ljudje so želeli Marka slaviti kot princa, a Mark je ponižno sklonil glavo in citiral malega princa: »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem skrito!« Od tistega dne dalje ljudje okoli sebe vidijo več malenkosti, ki jih osrečujejo.

Mark Kalšek, 6. a

JUNAŠKA PRAVLJICA O PREMAGOVANJU KORONE

Nekoč je svet napadla Korona. Ljudje so se je bali, ker je bila smrtonosna. Od vse povsod so se zbrali borci, da jo premagajo. Najprej so se dolgo dogovarjali, kakšno orožje bi izbrali. Tako so izgubili veliko časa in korona je bilo vedno več. Ljudje so se poskrili v hiše, nakopičili so si hrane, a korona jih je čakala pred trgovinami. Zato je bilo nujno iznajti orožje, ki bi korono ubilo. Proti njej so se borili z maskami, razkužili, mili, a končne rešitve ni bilo.

V mali deželici pod gorami pa je živel skupina raziskovalcev. Z vsemi močmi so se trudili izdelati zdravilo proti Koroni. Toda njihov laboratorij je bil premajhen in preslabo opremljen. Vendar niso obupali: delali so noč in dan. Mešali so, kuhali, cedili in na koncu z dišečo tekočino napolnili nešteto stekleničk. Odposlali so jih na naslove vseh družin sveta. Ker pa so bili iz male dežele in so imeli majhen laboratorij, jim ljudje niso verjeli. Korona je neusmiljeno morila naprej in nobeno orožje ni pomagalo, zato so čarobni napoj le dali najhuje bolnim. In glej: ti so hitro ozdraveli in z dišečo tekočino so lahko pobili vso Korono.

Tako so ljudje spoznali, da se s pridnostjo, tudi v ne najboljših pogojih, da narediti veliko.

Nejc Glažar, 6. a

KORONA IN ZDRAVILNI BOMBONI

Korona je bila že v Sloveniji: polovica prebivalcev Slovenije je bila že okužena.

Takrat je prišel znanstvenik s svojim novim izumom. Izdelal je bombone, ki zdravijo vse viruse in so odporni na vse viruse in bacile. Bombon si moral samo pojesti in nikoli več nisi bil bolan. Ko je predsednik Slovenije znanstveniku ponudil 10 milijard evrov, če naredi bombone za vse prebivalce Slovenije, je znanstvenik to ponudbo sprejel in v enem tednu končal svoje delo.

Ko so vsi pojedli po en bombon, so bili zdravi do konca življenja.

Rok Vehovec, 6. b

KORONA KOT KOKOSOV OREH

Na majhnem otoku Fulidhoo v Indijskem oceanu je življenje potekalo dokaj normalno, dokler ni prišel virus z imenom Korona. Tudi najboljši zdravnik na otoku ni vedel kaj storiti.

V laboratoriju je tuhtal in tuhtal. Število okuženih je hitro naraščalo. Zdravnik po imenu Shaaifan se je potrto odpravil domov iz ordinacije. Med potjo do doma mu je na glavo padel kokos. Posvetilo se mu je, da je virus kot kokos. Če se mu ne umakneš, ga dobiš na glavo.

Na otoku so uvedli novo pravilo. Držati se morajo dva metra stran od drugih ljudi. Po preteku štirinajstih dni ni bil nobeden od prebivalcev otoka več okužen. Zahvaljujoč zdravniku Shaaifanu ni nihče umrl.

An Arko, 6. a

VOLK COVID-19

Koronavirus, znan tudi kot Covid-19, je prišel iz Kitajske in se v kratkem času razširil po skoraj celotnem svetu. Na žalost je virus prišel tudi k nam v Slovenijo. Zaradi tega moramo biti v karanteni, saj ne želimo novih obolelih za virusom. Karantena pomeni, da ne smemo iti ven, niti v šolo. Jaz sem lahko vesela, saj grem lahko vsaj na svoj vrt in sem tako na svežem zraku. Če želimo pokončati koronavirus, si moramo dobro umivati roke. Umivanje rok pa ni pomembno le med koronavirusom. Roke si moramo umivati ves čas. Sedaj pa vam bom predstavila zgodbo o Koroni na bolj zabaven način.

Nekoč je iz Kitajske prišel volk, ki je bil zelo nagajiv, nesramen in napadalen. Najraje je napadal ljudi in ko se je to zgodilo, ni imel milosti. Tako so nekateri ljudje po njegovem napadu tudi umrli. Nekega dne pa se je majhen fantek odločil, da bo volka poskusil ubiti. Vedel je, da mu samemu to ne bo uspelo, zato je za pomoč prosil še veliko znancev. Vsi so se dobro pripravili na boj. Vedeli so, da se volk trenutno sprehaja prav po njihovi deželi.

Po dolgi hoji so volka končno le našli. Hitro so planili nanj in ga poskušali ubiti. Volk pa jih je rotil, da ga pustijo pri življenju. Rekli so, da ga pustijo živeti, če nikoli več ne bo nikogar napadel. Volk jim je to obljubil in tako ga nobeden več ni nikoli videl priti iz svojega brloga.

Nauk zgodbe je, da moramo sodelovati, da pridemo do dobrih rezultatov

Stina Bizovičar, 6. a

ZMAJ COVID – 19

Nekoč je v jami v neki drugi galaksiji v drugem času živela družina zmajev. Najhujši je bil zmaj z imenom Črna koza. Odšel je v drugo galaksijo in se nikoli več ni vrnil. Zato se je tja odpravila še zmajevka kuga. Prav tako kot črna koza je tudi ona izginila.

Nekaj let kasneje se je za njo na tisti drugi planet odpravil še Sars. V brlogu zmajev sta ostala le še Gripa in nemočni zmaj Prehlad, ki je pogrešal Raka, ki se je domov vrnil le enkrat na deset let, vendar ga tokrat domov ni bilo več stoletij. Oba zmaja sta gledala v velikanska zmajevska jajca.

Eno jajce je začelo pokati. Izlegel se je majhen zmaj, ki je izgledal slabotno. Stara zmaja sta se spogledala in oba pomislila na isto ime: Coronavirus. Ampak to je bil že devetnajsti zmaj s tem imenom. Zato sta ga poimenovala Covid – 19.

Ko je zmaj odrasel, se je tudi sam odpravil na pot. Zletel je skozi portal in pristal na neznanem planetu (Zemlji). Postal je lačen, zato je zletel v eno tisto letečo stvar (netopirja), ki ni zmaj. Postajal je lačen, vedno bolj in bolj, nato pa je netopir zadel v neko pajčevino, ki so jo držale pošasti na dveh nogah. Ko si jih je pogledal od blizu, je videl, da so najverjetneje užitni, zato se je razdvojil in del sebe poslal v lovca na netopirje. Ko je tako "okuževal" vse, ki jih je lahko, pa je na enem izmed okuženih začutil tako močno bolečino kot še nikoli do zdaj.

Ko je pogledal, kaj se je zgodilo, je spet začutil udarec na drugi osebi. Kar naenkrat se je to začelo dogajati povsod. Začel se je krčiti in nato izginjati in na koncu je izginil in se nikoli več vrnil kot tudi ne njegovi bratje in sestre.

Jurij Jagodič, 6. b

PRAVLJICA O PREMAGOVANJU KORONAVIRUSA

Nekega dne je mlad fant razmišljal kako izkoreniniti koronavirus. Tako je razmišljal eno uro, pa se mu je posvetilo.

Nekoč je namreč slišal, da nič ali nihče ne sme vstopiti v tvoj osebni prostor brez dovoljenja. Tako se je odpravil do bolnega strica, ki je bil okužen s koronavirusom in mu to povedal. Nato pa je stric nejeverno "ukazal" virusu, naj izstopi iz njegovega osebnega prostora za vedno. Stric je nenadoma ozdravel, in tako so v enem tednu v enem tednu ozdraveli vsi bolniki - tudi tisti, ki niso imeli koronavirusa.

Fant je postal slaven za vse večne čase.

Emir Kabaklić, 6. b

2. DOMIŠLIJA

Še nekaj utrinkov iz sveta domišljije.

DEŽELA MIAMAS

Prosti spis po motivih iz knjige *Babica vas pozdravlja in se opravičuje* (2018, 4. RAZRED)

Bilo je deževno popoldne in žalostno sem slonela ob oknu in opazovala dežne kaplje, ki so polzele po steklu. Nikjer nikogar, ki bi se igral z mano in mi delal družbo. Nenadoma pa se je ob meni pojavil droben možic, velik za dober prst. Dejal je, da pozna čudovit kraj, kjer zagotovo ne bom več žalostna in sama in me povabil s sabo. Bila sem radovedna, kaj me čaka, zato sem privolila, da grem z njim.

Povedal mi je, da bova šla v deželo, kjer nikoli ne bom žalostna. Vdala sem se in privolila. Vprašala sem ga, kako bova prišla v to čudovito deželo. A ravno v tistem trenutku je mimo okna, kjer sem slonela, prišlo nenavadno bitje. Ko sem si ga podrobno ogledala, sem ugotovila, da pred mano lebdi nekakšna oblakasta žival. Možiček je rekel, da so to oblakaste živali, ki naju bodo odnesle v deželo Miamas. Začudila sem se in ga vprašala, kaj in kje je dežela Miamas. Možiček se je zahihital in rekel, da deželo Miamas sestavljata dve veliki mesti, ki se imenujeta Miploris in Mjavidakas. Dežela Miamas pa je za devetimi vodami in

za devetimi gorami. A še preden sem se vprašala, če je to res, me je potegnil na oblakasto žival in najino potovanje se je začelo.

Potovala sva tri dni in tri noči. Ko sva potovala že četrti dan, sva končno ugledala veliko deželo. Oblakasta žival naju je mehko odložila na tla pred veliko deželo Miamas. Možiček mi je rekel, da se tu najina skupna pot konča. Poslovil se je in odšel. Ko sem vstopila v deželo, mi je zastalo srce. Res je bilo točno tako kot mi je povedal možic. Tam je bilo na stotine otrok, ki so se igrali. Ko sem jih vprašala, če se lahko igram z njimi, so se razveselili in me povabili v igro. Igrali smo se vsemogoče igre, ki jih še nisem poznala.

A kar naenkrat se je stemnilo in vsi otroci so se razbežali. Jaz pa sem ostala na igrišču in se tresla. Zakričala sem, saj so pred mano stali črni stvori. Hotela sem zbežati, a odurni stvori so se mi vse bolj in bolj približevali. Kar naenkrat pa je nekdo tako zarjovel, da so se vsi stvori v hipu razbežali. Ko sem prišla k sebi, sem ga zagledala. Bil je visok in čez oko se mu je lesketala brazgotina. Nisem mogla videti celega obraza, saj je imel čez glavo poveznjeno kapuco. Vprašala sem ga, kdo so bili ti stvori. Malo se je odmaknil od mene, kot da imam hudo nalezljivo bolezen, potem pa zamrmral, da so to najgrozljivejša bitja v tej deželi in na svetu.

Ko je končal s pripovedjo, je iz žepa potegnil razkužilo in se začel mazati. Pomislila sem, kaj je tako groznega, saj je vendar tudi on človek. Potem pa sem ob njem nekoga zagledala. Bil je podoben psu. Razkužilo je bilo verjetno namenjeno obrambi pred boleznimi. Spomnila sem se, da mi je mama pripovedovala o teh psih. Imenoval se je Volkonj.

Bila sem presrečna, saj sem našla prave prijatelje.

Z Volkonjem sva se nekaj časa igrala. Lovila sva se po gozdu in se igrala skrivalnice, dokler naju ni tisti, ki me je rešil pred groznimi stvori, ustavil in rekel, da nevarnost še ni čisto mimo. Opozoril naju je, naj raje nehava. Potem je iz žepa ponovno potegnil razkužilo in se začel tako drgniti, da sem se ustrašila, da se bo zažgal, zato sva z Volkonjem hitro prenehala z igro. To razkuževanje mi je bilo že pošteno smešno. Med igro se je izkazalo, da je nevarnost mimo, stvori so izginili.

Ko se je končno nehal drgniti, sem ga vprašala, kako mu je ime, in odgovoril je Volčje srce. Pomislila sem, kako je lahko komu tako ime in sklenila, da ga bom nekoč vprašala. A v tistem trenutku me to ni zanimalo, saj sem ob sebi imela prijatelje, ki sem jih imela rada.

Kiara Drolc, 6. a

JUNIKORNI

Svi su oni za druge lažni,

ali za mene su veoma važni.

U snovima ih gledam i divim se njima,

ljudi mi kažu, da sam opsednuta junikornima.

Drugarica mi je rekla na putu do škole,
da previše sanjam i da oni ne postojе.

Postojе, kažem,
kao na javi.

Junikorni, roze, crveni i plavi.

Njihovim očima, opsednut je svako,
ali niko na glas ne sme, da kaže tako.

Na glavi ima rog,
jer on je jednorog.

Zvezdana Lepušina, 9.a

GRDA NOGAVIČKA

Nekoč je živela Grda Nogavička, ki je bila zelo grda. Imela je tudi prijatelja Pika Račka. Bila sta najboljša prijatelja. Pika Raček je imel tudi dva prijatelja, in sicer Anico in Tomaža. Imel je tudi opico Fickota.

Grda Nogavička ni marala Anice in Tomaža, ker sta mela rada Pika Račka. Rada pa je imela Ficka. Zato je načrtovala, da ga bo ukradla. Ob polnoči je šla v Fickovo hišo. Takoj je vzela Ficka in brikete. Od zunaj je videla Anico, kako se pogovarja po telefonu. Pogovarjala se je s Pika Račkom. Potem je šla domov.

Naslednji dan je opazila, da Ficka ni. Ampak videla je Pika Račkovo mamo. Šla jo je spoznat. Ime ji je bilo Garanda. Garanda je hotela pretep med Pika Račkom in Grdo Nogavičko. Vsi

bodo prišli!! Naslednji dan bo borba. V Areni Stožice. Kdo bo zmagal????? Zgodba se nadaljuje v naslednji številki ...

Georgij Dudić, 4. a

SNEGULJČICA IN ROZA KAPICA

Nekoč je živel Roza Kapica. Živel je v deželi Kunkenroza. Imela je prijateljico Sneguljčico. Sneguljčica je živel pri treh prašičkih, Roza Kapica pa pri sedmih palčkih. Tem trem prašičkom je bilo ime Miki, Franci in Jonas.

Roza Kapica je šla nekega dne k Sneguljčici. Sneguljčica je imela malo oziroma, kar veliko, skrivnost. Pri sebi doma je imela čarobno bleščeče kolo. Ko se je pogledala v kolo, se je kolo spremenilo v zrcalce.

In ko se je pogledala vanj, je zapela: »O zrcalce, zrcalce na steni, povej, kateri prašiček najlepši v deželi je tej?«

In zrcalce se je oglasilo: »O, Sneguljčica, ti, ti si najlepši prašiček.«

Ravno v tistem trenutku, ko se je Sneguljčica spremenila v prašička, je Roza Kapica vstopila in zagledala Sneguljčico kot prašiča. Zazdelo se ji je čudno in je rajši odšla. Hitro je stekla do doma in ko je prišla, jo je skoraj zadela kap, saj je bila to njena najboljša prijateljica in tudi edina prijateljica.

Roza kapica zdaj ni nikoli več šla k Sneguljčici.

Lina Levart, 4. a

POLONCA KOVAČ: VEZALKINE SANJE

Nadaljevanje zgodbe, 4. a 2018/19

Ko se je vezalka stiskala med rezanci, je občutila, kako močno je utesnjena. Ves čas je razmišljala, kako bi pobegnila, vendar zaman. Pokrov steklenega kozarca je bil tako zatesnjen, da je še zraka zmanjkovalo. Ko je vezalka pomislila na vročo vodo, v kateri bi se kuhala, je postala omotična. Vezalki je bilo žal, da je zbežala iz Petrovih čevljev.

Na srečo pa so bili rezanci vse glasnejši, tako da se je vezalka zbudila. Takrat je ugotovila, da ne bo konec njenega življenja, saj jo nihče ne bo skuhal in pojedel. Bila je zelo vesela in ponosna, da je rumena skuštrana vezalka.

DARKO USORAC

Medtem ko je vezalka ležala v kozarcu z drugimi rezanci, je Peter rezal korenje. Vezalki se je zdelo, kot da bo za vedno ostala na porcelanastem krožniku, obdana s korenjem. Čez nekaj časa je Peter kozarec z rezanci in vezalko stresel v posodo z vodo.

Počasi jo je Peter začel segrevati. Vezalki je bilo to všeč. Zdelo se ji je, da leži v toplem bazenu, obdanim z džakuziji. Čudno pa se ji je zdelo to, da so drugi rezanci postajali vedno bolj rumeni. Končno je Peter rezance in vezalko naložil na krožnik. Na krožnik je naložil še korenje in ga polil z juho, ki jo je naredil že prej. Ampak tedaj je Peter opazil vezalko, ki je bila drugačne rumene barve. Vzel jo je s krožnika in jo položil na drugega. Vezalka je vsa prevzeta obležala na njem.

Zlezla je s krožnika in se skobacala z mize. Ugotovila je, da pobegniti iz čevlja ni ravno dobra ideja. Zato se je odpravila na vrt. Tam je našla prijatelje. Z njimi se je igrala in se zabavala. Bila je srečna, ker je končno imela prijatelje, ki so ji bili podobni. Družila se je namreč s

črvom, deževnikom in stonogo. Z njimi se je imela tako lepo, da čevlja sploh ni nikoli pogrešala.

Bila je svobodna vezalka.

ELA VERNIK ŠETINC

Peter je dal rezance iz steklenega kozarca v posodo. V posodo je nalil vročo vodo. Najprej je vezalki vroča voda bila zelo prijetna, ampak ko je dal Peter posodo na štedilnik, je vezalki postalo slabo.

Čas je mineval in rezanci so bili že skoraj kuhani, vezalka pa je postala zlatorjava. Ni si mislila, da bo tako vroče. Poskušala je odpreti pokrovko posode, a ji ni uspelo.

Minila je že ena ura in rezanci so bili kuhani. Petrova mama je ugasnila štedilnik. Čeprav ga je ugasnila, je vezalka postajala bleda in brez barve. Ko je šla mama opraviti telefonski klic, je vezalka slišala, kot da bi nekdo plazil po pokrovu.

In naenkrat se je pokrov odprl in vezalka je zagledala črva, ki ga je srečala. Od veselja je vezalka dobila spet rumeno barvo in njen obraz ni bil več bled. Črv ji je pomolil rep in vezalka se je rešila iz gorečega lonca. Črv jo je vprašal, če bi bila njegova žena. Vezalka je privolila in skupaj sta živela srečno do konca svojih dni.

EMA KLARA ERAKOVIĆ

Ko je bila vezalka na porcelanastem krožniku, se je bala, da jo bodo skuhali. In res, skuhali so jo, vendar je srečala rdečo vezalko, ki ji je povedala, da je komaj pobegnila iz košare mlade deklice, ki je mislila, da je jagoda, saj ni bila preveč dolga.

Rumena vezalka je pomislila, da bi ji rdeča vezalka lahko pomagala pri pobegu, vendar je bil lonec prevelik. Nato je rdeča vezalka pričarala lestev, po kateri je rumena vezalka splezala iz

lonca. Rdeča vezalka je povedala, da zna čarati in vprašala rumeno vezalko, kaj ona zna. Rekla je, da ko je bila otrok, je imela svoje konjičke. Hoteli sta zbežati iz lonca, nato pa sta videli Petra, kako ju je dal nazaj v lonec in ju hotel skuhati.

Šele takrat je Peter opazil obe vezalki in ju zavezal na čevlje. In tako sta živeli srečno do konca svojih dni.

EMA ŠKERJANC

Komaj pa je vezalka prišla v lonec, ji je postalo tako vroče, da so se ji nitke začele trgati. Ko je bilo tega mučenja konec, so jo postavili na star uničen krožnik, iz katerega je jedel samo Petrov pes Poni. Vezalka si je zaželela, da bi se vrnila nazaj v svoje navadno življenje.

Šele čez nekaj trenutkov se je zavedla, da to samo sanja. Vendar je bilo prepozno, Poni jo je že polizal. Tako je vezalka spoznala, zakaj govorijo, da se je zgodila sreča v nesreči.

LANA ZGAGA

Vezalke so se potihoma pritihotapile do pulta, kjer je Peter sekal rezance za juho. Peter je ponesreči zagrabil vezalke od čevljev. In jih narezal! Ampak vezalke nimajo čustev, zato so še vedno živele.

Kmalu so se člani družine usedli za mizo in začeli jesti kosilo. Kar naenkrat je Petrova mami vzkliknila: »Kaj pa je to? Čakaj, so to vezalke od tvojih novih čevljev?!«

Peter je bil zelo žalosten, ker je narezal vezalke svojih novih čevljev namesto rezancev.

MAKS DEŽELAK ŠOLAJA

In potem je vezalka skočila iz posode. Odnegli so jo nazaj v sobo in privezali na čevlji. Vezalka je že mislila, da bo morala spet pobegniti.

Ampak fant je šel igrati nogomet na blatna tla. Vezalka je bila čisto umazana in je začela jokati. Na srečo je začelo deževati in Peter je šel nazaj v hišo. Vezalka je spet odvezala vse svoje vozle in se podala v notranji bazen v sobi staršev. Vse packe je očistila in se še malo naplavalala.

Ko se je Peter vrnil, je iskal vezalko, a je ni našel. Obupal je in si šel kupit novo.

Vezalka je bila žalostna in se nikoli več ni prikazala, odšla je v vodo in je potonila. Nikoli več je niso našli. Peter pa je skakal od sreče z novo vezalko.

MONIKA RANT

Gospodič Peter je bil zelo lačen. Komaj je čakal na svojo najljubšo hrano, dobil pa je ravno tisti krožnik, na katerem je bila njegova vezalka. Čudno se mu je zdelo, da ima na krožniku drugačen špaget kot njegova starša, zato ju vprašal, če je v redu, da ta špaget poje.

Mama mu je odgovorila, da je verjetno preveč omake na njem. Peter ga je snel z vilice in pojedel vse druge špagete, razen tega, zato je ta čuden špaget oziroma vezalka pristala v košu.

Ko so jo vrgli v biološke odpadke, je srečala še drugo hrano in se spoznala s pravim špagetom Binetom, ki jo je vprašal, katere vrste špaget je. Vezalka je odgovorila, da sploh ni špaget, pač pa navadna vezalka. Bine je dejal, da so ga ločili od družine in da je zdaj sirota, ampak si je našel prijatelje. Vezalka je žalostno povescila glavo in rekla, da so tudi njo ločili, in sicer od njenega naj, naj najboljšega prijatelja. Zasmilila se mu je in Bine jo je vprašal, če bi šla z njim na morje. Vezalka se je predloga iskreno razveselila!

Na izletu sta neskončno uživala in zato sta se odločila, da njuno dogodivščino nadaljujeta. In tako sta zakorakala v skupno življenje in srečno živela do konca svojih dni. Počil je lonec, vezalkinih sanj in te pravljice pa je zdaj čisto zares konec.

NELI BURAZER

2020

In potem je rumena vezalka skočila iz posode skozi okno v avto. V avtu se je zavezala okoli volana. V avto se je usedel človek. Odvezal je vezalko. Odprl je okno in jo vrgel skozi okno. Vezalka je padla na tla.

Potem je prišla mačka s klopčičem vezalk. Pobrala je vezalko in jo podala v klopčič. Tako je rumena vezalka našla veliko novih prijateljev.

BOR A. KOROŠEC

Ko je vezalka že nekaj časa čakala v kozarcu z rezanci, je nekdo prijel kozarec in rezance stresel v juho. Sprva je mislila, da ji bo prijetno, ko se bo kuhala. A potem se je voda zelo segrela in vezalka je mislila, da bo umrla.

Ko je minilo najhuje, se je vezalka končno oddahnila. Juho je nekdo postavil na mizo in vsakemu dal malo juhe. Vezalka je vriskala od veselja.

Neki fant je dal vezalko v usta in rekel: »Kaj je ta ogabni rezanec?!« in vezalko pljunil v smeti.

Tam je čakala toliko časa, da je nekdo odprl smeti. Takrat je dobila priložnost, da zbeži. Ko je lezla po tleh, je naletela na kuščarja, ki jo je sprva hotel pojesti. Ampak ona mu je rekla, da

ni užitna. Kuščar se ni zmenil za njene besede in jo vseeno pojedel. Kuščarju je postalo slabo in je vezalko izpljunil. Vezalka mu je rekla: « Saj sem ti rekla, da nisem užitna! »

In tako sta vezalka in kuščar postala najboljša prijatelja. Srečno sta živela do konca svojih dni.

GAŠPER ŠMAJDEK

Ko jo je dal kuhati, je z balončki vrele vode zbežala. Izstrelilo jo je skozi okno in pristala je v smetnjaku, kjer je srečala čevelj brez vezalk. Vedela je, da jo bo zeblo, če ne gre vanj, zato se je zavezala noter.

Naslednje jutro ju je našel brezdomec z eno nogo. Poizkusil si je obuti čevelj in bil mu je prav. Tako so srečno živeli do konca svojih dni. Brezdomcu je bilo toplo, vezalka pa je dobila novo službo.

HENRIK FREYER

Ko je bila vezalka skuhana, je z ostalimi rezanci vred pristala na krožniku. Peter jo je dal v usta in jo prežvečil. V ustih je začutil nekaj čudnega! Izpljunil jo je na krožnik in videl, da je vezalka. Takoj jo je vrgel v smeti.

V smeteh so bili črvi, ki so prišli iz gnile zelenjave. Vezalka se je spoprijateljila s črvi in se družila z njimi. Ko je bil zaboj za smeti poln, ga je Peter odnesel pred hišo, da ga smetarji odpeljejo. Notri je bila vezalka in črvi. Smetarji so prišli in odpeljali smeti. Vezalki je začelo nekaj smrdeti. Opazila je, da je v tovarnjaku, ki so polne smeti. Vezalka je skočila s tovarnjaka in odšla nazaj domov. Odprla je vrata in zlezla nazaj v Juretove čevlje.

Jure ni nikoli več znal zavezati vezalk!

IMAN MAHMULJIN

Ko je bila vezalka v steklenem kozarcu skupaj z drugimi rezanci, je Peter ni videl, zato jo je dal kuhati v vrelo vodo. Vezalka je kričala in kričala, saj je bila voda tako vrela, da ni mogla več zdržati v njej. Na žalost je ni nihče videl ali slišal.

Ko so bili rezanci kuhani, jih je Peter vzel iz vode in dal v cedilnik, da jih odcedi. In takrat je vezalka padla skozi majhno luknjico v cedilniku in potem takoj v odtok.

Vezalka sploh ni vedela, kje je. »Kaj se mi je zgodilo?!« je zavpila vezalka. »Saj sem čisto umazana,« je potihoma zastokala. Bila je žalostna, ker ni bila na porcelanastem krožniku z zlatim robom kot si je želela.

Ampak, ko je drsela po tisti cevi z vodo, se je kar na enkrat znašla v morju na sredi oceana. Hotela je nekam priplavati, a zaman. Ocean je bil prevelik. Ravno, ko je hotela zajokati, je mimo prišla velika ladja. Vezalka je hitro plavala do ladje in se je držala izredno močno, da ni padla. Minilo je že nekaj ur in končno so ,vezalka in ladja polna ljudi, prispeli na zelo, zelo lep otok.

Vezalko je našla neka punčka, ki ji je dala ime Zizi. No, tako je živela vezalka Zizi, ki je Peter ni niti najmanj pogrešal, saj mu ni delala več problemov z njegovimi čevlji.

LINA LEVART

Skleda mu je padla na tla, vezalka je ušla. Nato je prišla do vrta, kjer je srečala konja in ga zajahala. Prišla so do mesta po imenu Čiririribuf. Tam so se dogajale nenavadne stvari, čisto narobe svet.

Drevesa v mestu so imela kvadratne krošnje, rdeče barve. Po vzdigujoči se reki so plavale kamnite ribe. Zaradi radioaktivnega sevanja iz elektrarne so ljudem začele poganjati roke iz glave.

Vezalka je odšla v vzdigujočo se reko in se odločila, da bo ostala v tem prelepem mestu. Dobila je še veliko prijateljev in se zaljubila.

TIM NADAREVIĆ

Rumena vezalka je čakala šest let in še vedno je niso skuhali.

Nekega dne pa so plesnive makarone z vezalko vred vrgli v smeti. Šli so na dolgo, dolgo, dolgo in še enkrat dolgo potovanje. Najprej so jih vrgli v kompost in spremenili so se v gnojilo.

Nekega dne, ko je kmet gnojl njivo, je našel vezalko in jo vrgel v smeti. Po dolgi noči z ostalimi odpadki so jo stresli v velik tovornjak s smetmi in jo odpeljali na smetišče, kjer so jo stresli na velikanski kup s smetmi.

Šele čez en mesec so jo odpeljali v tovarno in iz nje naredili copat.

TOMAŽ PETRIN

Ko je Peter odprl steklenico, je smuknila ven in šla hitro, da jo kdo ne opazi, čez vrt. Nato na glavno cesto in restavracijo, ki se je imenovala Tango.

Šla je v kuhinjo, kjer jo je zalotil glavni kuhar. Kuhar Francel je našel vezalko na tleh. Pomislil je, da mu je padla iz lonca na tla. Sklonil se je in jo pobral. Vezalka se je prestrašila in zakričala: »NA POMOČ!«

Francel je slišal njene krike. Z zajemalko jo je rešil iz lonca. Odnese jo je v smeti in vezalka je tam ostala.

URBAN ORAŽEM

A potem ji je eden od rezancev povedal, da v loncu ni ravno tako prijetno. Tam je tako vroče in tako boli, ko te ljudje grizejo, v trebuhu pa je precej temno.

Vezalka se je ustrašila in rekla: »Ojoj! Kako bomo pa prišli ven!? Saj nas bo Peter takoj opazil!«

Nato je eden od rezancev rekel: »No, po navadi samo čakamo in se prepustimo.«

»Kaj!?« je jezno zakričala vezalka. »Želite reči da se bomo kar predali!?«

»Ampak vezalka, saj to so tvoje sanje!«

»Nič več! Ko ste mi povedali, kako je, sem se še isti trenutek premislila. Dajmo poberimo se od tod! Težava je le v tem, da nas bodo sedaj skuhal. Bežite!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!«

Nastala je takšna panika, da so bili vsi kar naenkrat zunaj. Vezalka ima sedaj končno svoje sanje in ve tudi to, da je panika včasih lahko tudi koristna.

DORA HOČEVAR

Kmalu za tem je postajalo vedno bolj vroče. Voda v steklenem loncu je začela tako vreti, da je skoraj vsa izhlapela. Vezalka je sprva mislila, da je v savni, a čez nekaj minut je že začela skakati iz lonca in si mislila: »Ta savna je pa res prevroča za vezalko!«

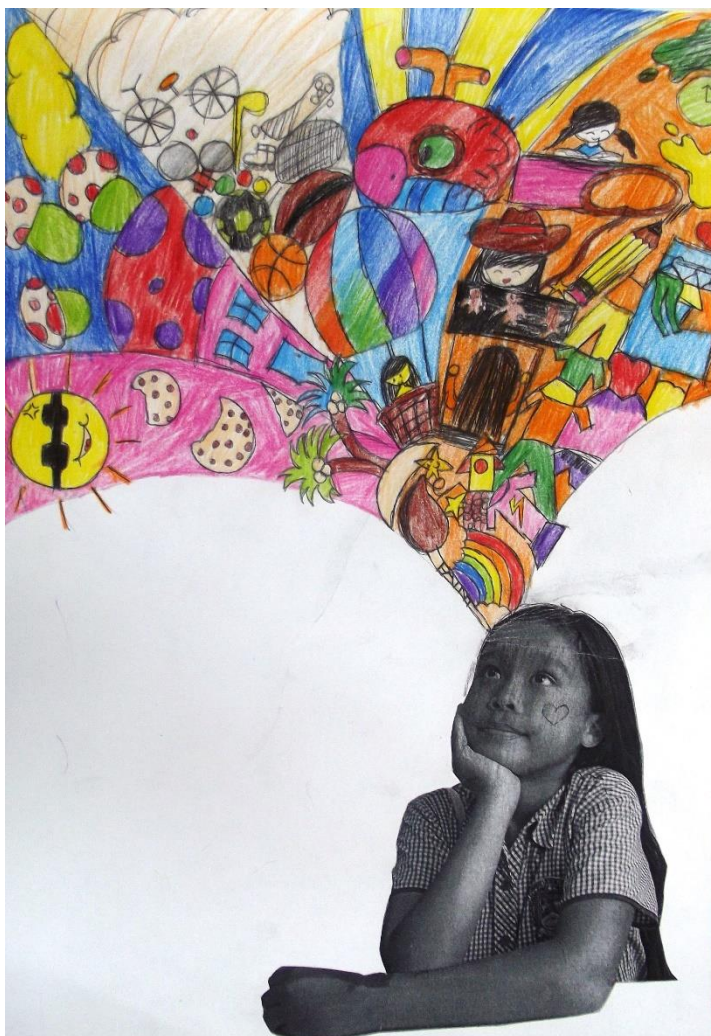
Potem je sledila borba, vezalka se je na vso moč trudila, da bi splezala iz lonca. Vlekla je, plezala ..., ampak zaman.

Počasi se je privadila, čez pet minut je že bila na zlatem krožniku. Ko je Peter videl, da je mama že postavila rezance na mizo, se ni kaj dosti obotavljal. Zdirjal je k mizi in se lotil rezancev. A ko je komaj odprl usta je zagledal ...

»Vezalka?« je vprašal. Takoj je spoznal svojo vezalko. Vrgel jo je skozi okno.

Vezalka je mislila, da leti, ampak je kmalu pristala na okenski polici. Tam je srečala mačko Laro, ki se je sprehajala na vrtu. Postali sta dobri prijateljici. Skupaj sta se igrali in uživali cel dan.

ZOJA KERŠIČ

3. GLASBA SKOZI OČI POLJANČKOV

Glasba in ples naših novinark in novinarjev.

FLAVTA

Flavti rečemo tudi piščal ali frulica. Spada med pihala, saj v njo pihamo. Včasih so jih izdelovali iz vrbovih vej in bambusovih palčk. Flavt je več vrst, kot so: mala flavta, kljunasta flavta, prečna flavta in druge.

Na kratko bom opisala flavto, ki je že zelo staro glasbilo in so jo uporabljala že stara ljudstva. V Evropi naj bi se pojavila v 11. stoletju v Franciji. Flavta ima osem luknjic, ki jih s prsti odpiramo in zapiramo. Lahko se tudi razstavi na dva dela, da jo lahko očistimo s posebno metlico, ki jo jaz imenujem čistilček. Flavta je majhno glasbilo, zato jo lahko nesemo kamorkoli želimo.

Flavto me uči moja mami, zato mi ni potrebno hoditi v glasbeno šolo. Flavta mi je zelo všeč, saj lepo zveni.

JAZZ BALET

Jazz balet je plesna tehnika, ki izhaja tako iz baleta kot tudi iz afriške in ameriške kulture. Pri jazz baletu je veliko dvigovanja nog, piruet, ekstenzij, izolacij, plie-jev, skokov, uporabe tal... Baletna tehnika pripomore k pridobivanju na moči in agilnosti, k boljšemu razumevanju in spoznavanju telesa ter k večji kontroli telesa, plesalki pa omogoča večjo

svobodo v izražanju in improvizaciji. Vsaka ura je zastavljena iz začetka ogrevanja telesa in izolacij posameznih delov, nato sledijo tehnične baletne vaje, na koncu pa koreografija in raztezanje.

Jazz balet je namenjen vsem, ki si želijo več od plesa, boljšo kontrolo nad telesom in večji izkoristek telesnih zmožnosti.

Jaz treniram jazz balet prvo leto. Zelo mi je všeč zato ga obiskujem dvakrat tedensko. Imeli smo že en nastop, ki je nastopila cela plesna šola, ki se imenuje Libero dance fest. Imam tudi zelo prijazno učiteljico po imenu Karin, ki je profesionalna plesalka jazz baleta. Trenira tudi starejšo ekipo jazz baleta, ki je tudi najstarejša ekipa jazz baleta. Je zelo popularna zato nastopa v veliko videospotih. Zelo mi je všeč na jazz baleta!

Lina Levart, 4. a

SOLO PETJE

Obstaja več vrst petja, petje v zboru in solo oziroma samostojno petje.

Moja prababica je bila solo pevka, nastopala je v predstavi Rusalka. Bila je ena treh dobrih vil. Ta glas pa je predala meni, ko je umrla. Tudi sama imam rada solo petje. Ko bom velika, bom mogoče solo pevka.

Petje se je prenašalo iz roda v rod in z njim znanje, zgodbe in šale. V vsem tem času pa se je preneslo na nas. Če ga ne izkoristimo, nam je lahko zelo žal, saj je petje zelo plemenito. Moja prababica je pela alt in prav tako tudi moja babi. Jaz pa pojem sopran in alt.

Poučevala je petje v kleti družinske hiše, a nihče od njenih otrok ni tako lepo pel. Prababica je igrala tudi na klavir in to je šlo tudi moji babici odlično, zato je babica velikokrat igrala na klavir, prababica pa pela. Skupaj jima je šlo zelo dobro. Prababica je živela v Zagradcu in ko

se je znočilo in so se oglasili cerkveni zvonovi, je zapela pesem Večerni Ave. Nekateri so se ji smejali, a moje babice to ni motilo. Sedela je pri njej in jo mirno ter tiho poslušala.

Še danes se rada spominja teh časov, ko sta bili tako glasbeno povezani in ustvarjalni.

Zoja Keršič 4. a

STANDARDNI PLESI

Standardni plesi so se pojavili v Evropi in Združenih Državah Amerike, kjer so bili v modi plesi v parih s strogo predpisanimi koraki. K standardnim plesom sta najprej pripadala valček in polka v 19. stoletju. Kasneje so se jima pridružili še fokstrot, tuststep in tango v 20. stoletju.

Na začetku 19. stoletja je veljala večina standardnih plesov kot razvedrilo za nek socialni dogodek. Dogodki so se odvijali z zelo strogimi pravili bontona, na katere si lahko prišel samo s povabilom. Tako na primer je vsaka ženska dobila posebno kartico, na kateri so bili zapisani vsi partnerji za vsak ples.

Moški je moral čakati v vrsti, da so njegovo ime vpisali na kartico. Šele potem se je lahko srečal s plesalko in zaplesal. V 19. stoletju je glasbo igral orkester in vrstni red je določil dirigent. Hitri plesi so se menjali s počasnimi.

Liliia Kopylova, 4.a

4. RAZVEDRILO

Šale (7. a b, 8. b)

Bog (zamišljeno): Angel ... naredi, da bo več kot polovica Zemlje voda.

Angel (optimistično): Da, da... to je dobra ideja. Ko bo kdo žejen ...

Bog (strogo): Naredi jo nepitno!

Zaradi velikega števila učencev v zadnji klopi si je učitelj omislil miniaturni mikrofoni in pred predavanjem vprašal.

"Ali me učenci v zadnji klopi slišite?"

"Ja!" se je oglasil nekdo, "vendar nas ne moti preveč!"

V šoli se pogovarjajo o sanjah, Tonček pripoveduje:

“Sanjalo se mi je, da sem se učil matematiko in da sem potem dobil odlično. Kaj naj bi to pomenilo?”

“Da si med spanjem pametnejši.”

“Natakar, zakaj moj zrezek držite z rokami!”

“A hočete, da mi še tretjič pade na tla?”

Želva je povozila polža. Policaj sprašuje pretresenega polža, kako se je to pravzaprav zgodilo.

"Ne vem, vse se je zgodilo tako hitro!"

Učenec: Bi nekoga kaznovali za nekaj kar ni naredil?

Učitelj: Ne.

Učenec: Super, ker nisem naredil domače naloge.

Upokojeni sosed, ki vse dneve preživi za TV ekranom:

“Preveč gledam te kriminalne TV serije. Ko ugasnem TV, avtomatično pobrišem prstne odtise z daljinca!”

"Očka mi bo odštél 50 evrov za vsako petico," je povedal Mišo učitelju.

"Saj nobene nimaš," je odvrnil učitelj.

Mišo pa: "Imam predlog: zapišite mi nekaj petic in denar si bova delila."

Teta pride na kosilo k vnukinji.

TETA: Metka, pojej svojo špinačo, da boš lepa.

METKA: Teta, a v tvojih časih ni bilo špinače?

Sin: "Mami, odločil sem se, da bom živel sam."

Mama: "Bravo, sinko, vidiš, kako hitro odraščaš."

Sin: "Ja, kovčke imaš pred vrati."

Doktor pokliče pacienta iz čakalnice.

DOKTOR: Kaj je vaša težava?

PACIENT: Vse vidim dvojno.

DOKTOR: No prav, usedite se na kavč, da se pogovoriva.

PACIENT: Na katerega pa?

